

[Finn Jørgensen]

slag og bestemmelser i øvrigt for at løse en række problemer, der er skitseret deri.

(Kort bemærkning).

Tove Lindbo Larsen (S):

Socialdemokratiet har ladet mulighederne stå åbne for, at hvis der er behov for lovforslag til at gennemføre de fem hovedpunkter, der er opstillet i vores forslag, så måtte det være vejen. Vi har også ladet muligheden stå åben for, at der kan træffes beslutninger igennem cirkulærer eller bekendtgørelser fra miljøministeriet, som man gør det på en lang række andre områder. Der er ikke stillet et konkret forslag om hvilke love; det er et spørgsmål, der afgøres af ministeren i samarbejde med administrationen forud for en behandling i folketinget.

Hans Jørgen Holm (V):

Den målsætning, forslagsstillerne opstiller i beslutningsforslaget om gennemførelse af en ernæringspolitik, er ganske ambitiøs. Jeg citerer fra forslaget:

»En samlet ernæringspolitik skal i videst muligt omfang sikre befolkningen en kost, der opfylder de optimale sundhedsmæssige og ernæringsmæssige krav.«

Ambitiøs er måske ikke engang det rette ord. Målsætningens konsekvens synes for mig at være tvang: at staten skal bestemme, hvad jeg må spise. Ellers forstår jeg ikke betydningen af »skal i videst muligt omfang sikre . . . optimale sundhedsmæssige og ernæringsmæssige krav«. Det synes efter bemærkningerne ikke at være forslagsstillernes hensigt.

Jeg tror, at vi i det gode formåls tjeneste skal være varsomme med at begive os ud på den vej, og deri er jeg enig med forslagsstillerne. Derfor forstår jeg måske ikke helt den målsætning, man har stillet op. Mener man, at vi herinde kan afgøre, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert? »Optimale sundhedsmæssige og ernæringsmæssige krav« minder mig unægtelig om de foderplaner, der anvendes i den animalske produktion og de dertil hørende effektivitetskontroller.

For venstre er det frie forbrugsvvalg af betydning, og ansvaret er og skal fortsat være den enkeltes. Derfor forekommer det mig også, at det er det sidste punkt, der er nævnt i beslutningsforslaget, der måske er det vig-

tigste, nemlig punkt 5 om oplysningsvirksomhed, så forbrugerne er klar over, hvad man bør spise. Det er nok også her, de største resultater med hensyn til en sundere kost kan opnås. Men jeg har samtidig på fornemmelsen, at det ikke rigtig er in at lære disse ting, og at mange ernæringspolitiske initiativer udgår fra aviser og ugeblade. Al respekt for disse, men det grundlæggende for at vurdere disse forskellige ideer er måske ikke helt til stede. Der er ingen tvivl om, at det ernæringsmæssige optager befolkningen meget, vel fordi alt ikke er, som det burde være. Derfor er det også godt, at vi har denne debat. Der er imidlertid heller ikke tvivl om, at befolkningens spisevaner er underlagt visse modestrømninger. Industrialiseringen har givet både større velfærd og mindre fysisk arbejde, og der er vel en vis sammenhæng mellem ændringerne i kostvaner og velfærdsudviklingen. Det har ikke været fint at spise brød, kartofler og andre af den slags føde-midler, men derimod magert kød, højt smørrebrød, tandsmør o.lign. Det har vel været statussymboler som så meget andet. Det er vel egentlig det, der kan læses i oplægget til en ernæringspolitik i afsnittet om kostens næringsindhold. Debatten bør derfor nok så meget dreje sig om, hvordan vi får folk til at spise mere fornuftigt, som om, at vi – og her vender jeg tilbage til målsætningen – »i videst muligt omfang sikrer befolkningen en kost, der opfylder de optimale sundhedsmæssige og ernæringsmæssige krav.« Jeg synes, det er en barsk omgang.

For venstre er en forbedret oplysningsvirksomhed derfor det helt centrale. Vi vil også medgive forslagsstillerne, at der påhviler det offentlige en særlig forpligtelse over for de mange mennesker, der dagligt lever af institutionskost. Ikke mindst er det vigtigt, at de mange ældre medborgere får god og rigtig mad. Om kvalitetskrav til levnedsmidler vil jeg sige, at det først og fremmest drejer sig om, at forbrugeren ved eller kan få at vide, hvad det er, man køber. Jeg skal i øvrigt vente med yderligere bemærkninger til den særlige debat, vi skal have om dette punkt senere i dag.

Med hensyn til ernæringsforskningen vil jeg nok sige, at det er vel lidt meget at sige, at vi ikke har nogen ernæringsforskning, men der er måske nok brug for en koordine-